

DEN SIDSTE GÆST

I mit hjertes cafe,
hvor alting kan ske,
og hvor ingenting varer ved,
hændte det en slog sig ned engang
og fandt et blivende sted,
da lo de, alle de farende folk:
nu har vi set det med.

Gulvet var snavset af mange slags vejr,
slæbt ind af mange slags sko,
kalkpudset skalled i lampernes skær,
som var det en landevejskro.

Dog lokked den blidt med intim musik,
mit hjertes lille cafe,
hvor hundrede mennesker kom og gik
med hver sin vilje og ve.

Og en betalte med sælsomme ord,
der lå i min grådige hånd
som skinnende perler, trukket på snor
af ukendt ungdom og ånd.

En anden lagde en fremmed sorg
så tungt, så tungt mod mit bryst,
en tredje pusted den leende bort
og bragte mig lykkelig trøst.

Men han der fandt sig et blivende sted
ejede slet ingen ord
og ingen at dele sin tavshed med –
han sad ved det nederste bord,

og jeg så ham først, da de andre drog bort,
og jeg så ham vist aldrig før –
han rejste sig roligt og stængte hårdt
cafeens vidåbne dør.

Hans pande var mærkelig mørk og blid,
jeg ved ikke hvorfra han kom,
(men værtshuse lukker ved midnatstid,
og stolene vender vi om).

Han blev der om natten – da morgenen kom
og købte den søvnløse fri,
lytted jeg ud mod den blæsende vej,
hvor alle slags folk gik forbi.

Og det brændte af sorg i mit bankende blod
ved at lytte til vejenes sus,
men den tanke var underlig ny og god:
at nogen sov i mit hus.

I mit hjertes cafe,
hvor alting kan ske,
blev hver lille rød lampet
slukket og glemt som den gyldne gråd
hver farende sjæl har grædt –
og gulvet blev fejtet for al slags vejr,
og døren var lukket og tæt.

Og alt det voldte den sidste gæst,
hans sjæl var som brændende sne,
og han tændte et lys i mit hjertes cafe,
ingen farende folk får at se.